

Winston: Velká školní loupež

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Frauke Scheunemannová
Winston: Velká školní loupež – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Frauke Scheunemannová

Winston

Velká školní loupež

Frauke Scheunemannová

Winston

Velká školní loupež

ALBATROS

Hovězí Stroganov, policie a jeden moc hladový kocour

Bábuška má očividně čím dál horší náladu. Stojí v kuchyni a každou chvíli se podívá z okna a zavrtí hlavou tak pobouřeně, že se její imponantně vyčesaný účes výhrůžně zakymácí sem a tam.

„Gdě je Anna s dítětem?“ nadává si nahlas pro sebe, zatímco sundává hrnce z plotny a staví je na linku k dřezu. „Jéstli ještě čekat, jídlo už nebúdě dobré.“

Jídlo nebúdě dobré? To by byla ale škoda, protože to, co bábuška vaří, voní vysloveně chutně, a já už jsem si dělal velké naděje, že taky kousek dostanu. Vypadá to, že jídlo bude převážně z nejvybranějšího hovězího masa. Už se mi sbíhají sliny, jen na to pomyslím. Říká se tomu hovězí Stroganov, což je sice zvláštní jméno, ale bábuška už hovězího Stroganova jednou vařila, a chutnal výtečně. Bábuška je vůbec výtečná kuchařka a skutečnost, že se v poslední době tak často vyskytuje u nás v kuchyni, mohu jako člen této rodiny jen uvítat.

Já, Winston Churchill, velice vznešený a velice černý britský krátkosrstý kocour z povolání, mám totiž mimořádně zmlsaný jazýček. Takže vám doporučuji vařit pro mě čerstvě. Alespoň pokud mě chcete udržet v dobré náladě. A to se bábušce daří vždy znamenitě. Z tohoto důvodu se tato stará dáma u mě těší té nejvyšší úctě.

Mí ostatní dvounozí spolubydlíci však můj názor nesdílí. Stejně jako jediný muž v mém okolí, profesor Werner Hagedorn. Když se na něj bábuška křivě podívá, protože už zase nechal všude kolem povalovat knížky, někdy si dost zhluboka povzdechne. Myslím si, že vzpomíná na doby, kdy ještě bydlel ve svém krásném velkém bytě jen se mnou a mohl věci prostě pohazovat, kam chtěl. Vždycky byl u nás klid – prostě nádhera!

To se ale dramaticky změnilo, když si Werner našel novou hospodyni, Annu. Ta se k nám nastěhovala společně se svou dcerou Kirou a tahle třináctiletá holka obrátila celý můj život vzhůru nohama. Nejdřív mi to přišlo jako naprostá hloupost, ale postupně mi došlo, že do té doby byl můj život vlastně docela nuda. Z Kiry je teď moje nejlepší kamarádka, a spolu jsme už dokonce přišli na kloub opravdovým zločinům. Děti a kočky jsou totiž výteční detektivové – společně jsou prostě neporazitelní!

Ale co má s tím vším společného bábuška? Je to prosté – je to totiž ruská babička Kiry, a tak už nějaký

čas také bydlí u nás. Chtěla nás vlastně jen na pár dní navštívit. Ale pak došla k názoru, že nezbytně potřebujeme její pomoc ve věci výchovy dětí a praktického života obecně. A tak tu prostě zůstala. Anna je z toho ještě méně nadšená než Werner – se svou matkou už bydlet nechce. Nevím sice proč, ale když lidé vyrostou, zřejmě už se svými rodiči nejsou tak rádi. Dobře, my kočky musíme sice také svou rodinu většinou opustit, když už jsme velké. Ale v zásadě bych neměl nic proti tomu, kdyby moje matka předla i ve Wernerově bytě. A to i přesto, že na rozdíl od bábušky vůbec neumí vařit.

Teď se kolem mě bábuška rozhodnými kroky belhá do předsíně. Chce snad jít dolů na ulici, aby se podívala po Anně a Kiře? Ne, jenom si bere z prádelníku u vchodových dveří telefon. Energicky na něm něco vyťukává a pak si ho přidrží u ucha.

„Něgódnica takája, gdě že ty? Pačemú ty ně padchódiš k tělefónu?“

Když bábuška láteří rusky, je opravdu naštvaná. Normálně se snaží mluvit německy. Pro mě to ale není žádný problém, rusky umím výborně, a tak vím, že se bábuška právě zlobí, protože Anna nezvedá telefon. Kde jsem se naučil rusky? To je dlouhá historie a jde v ní hlavně o to, že Kira a já jsme si vyměnili těla, když nás přepadla bouřka. Zní to sice neuvěřitelně, ale je to tak. Díkybohu jsme si mohli těla po nějaké

době vyměnit zase zpátky, ale několik lidských schopností mi zůstalo. Od té doby umím nejen rusky, ale taky číst a psát.

Bábuška se ke mně otočí. „Pójd, kóóótik,“ řekne a protáhne „o“. „Jéstli Anna i Kira přijdou pózдно, my už búděm jěst. Táky bys měl dostat Stroganóva. Je moc dóóóbryj!“

Nadšeně zapředu. Výtečný plán! A když ty dvě oběd propásnou, určitě zbude o dost víc pro mě! Normálně dostanu od bábušky vždycky jen jedno soustíčko, teď to ale vypadá, že se mi rozhodla naplnit misku pořádnou porcí. Přesně jak to mám rád.

Bábuška zamíří zase do kuchyně, já se loudám za ní. Když tam dorazíme, postaví mou misku na linku, vezme velkou naběračku a... V tu chvíli uslyším, jak se otevírají vchodové dveře. Anna a Kira jsou tady!

Bábuška odložila naběračku a pospíchá zpátky do předsíně. Ach jo! Takže pro mě žádný Stroganov nezbude? Proč ty dvě musely přijít zrovna teď? Hodiny se někde courají, a pak se tady objeví v tu nejnevhodnější chvíli. Taková drzost!

„Babi, babi! Představ si to, dneska byla ve škole policie!“ Kira přispěchá do bytu a hodí školní batoh na zem, čímž si vyslouží babiččino zvednuté obočí. Bábuška nemůže vystát, když se věci nedají hned na místo, a batoh rozhodně nepatří do předsíně, ale do pokoje.

Kira se ale o babiččino obočí nestará a vypráví rozrušeně dál: „Do školy Sophie Schollové se včera v noci někdo vloupal! Celý trezor ukradli zloději! Dostali se do ředitelny a vytrhli trezor ze zdi. A pak s ním utekli. To je, co?“

Mňau! To zní vážně docela zajímavě, na malinkatou chvíličku jsem dokonce zapomněl, že mám hlad. Škola Sophie Schollové je hned vedle Wilhelmínského gymnázia, kam chodí Kira. Wilhelmínské gymnázium s bílou fasádou a věžičkou vypadá skoro jako zámek, škola Sophie Schollové je zase impozantní budova z červených cihel. Párkrát jsem před ní už čekal, protože tyhle dvě školy pořádají některé kurzy a kroužky společně. Upřímně řečeno, je pro mě těžké si představit, jak zločinci vynášejí celý trezor z budovy, která je obrovská a nedobytná skoro jako pevnost.

Naopak na bábušku neudělalo Kiřino vyprávění žádný dojem. „Pójd, sední si do kuchýně. Jídlo vystýdně!“

„Babi, pochopila jsi vůbec, co jsem teď říkala? Ve škole byli zločinci!“

Dimitra Kovalenko vydá nesouhlasný zvuk a zavrtí hlavou. „*Da, da*,“ řekne nakonec, což rusky znamená „*jo, jo*“. „Pochopíla. Ale něpochopíla, proč jste přišli tak pózdno? Potrebovala polícija tvoji pómošč?“

Než k tomu mohla Kira něco dodat, odpověděla Anna, která mezitím také přišla do předsíně. „Ne, mámuško, ale moji! Kira na mě jenom čekala.“

„Ják to? Ty pomáháš policiji?“

„Přesně tak. Policie dneska v poledne vyslýchala všechny, kdo mají klíče od vchodu do školy. Protože pachatelé se do školy nějak dostat museli. A do ředitelny.“

„A ty máš ključ?“

„Přesně tak. Ve čtvrtek odpoledne přece v aule školy vždycky vedu společný orchestr pro druhý stupeň. Potřebuju samozřejmě klíč, abych tam pak zamkla.“

To je pravda. Ve čtvrtek chodí Anna vždycky domů pozdě. A vůbec, zatím je to víc učitelka hudby než hospodyně. Jako když ještě byla v Rusku, odkud před pěti lety s Kirou odešla. Tam, přesněji řečeno ve městě Omsk, učila děti hrát na klavír a zpívat. A od té doby, co se Kira společně se mnou a partičkou mých kočících kamarádů ze dvora postarala o to, že předchozí učitel hudební výchovy na Wilhelmínském gymnáziu skončil ve vězení, učí Anna hudbu tam. Nejdřív jenom občas, ale teď stále častěji. Na Wernerovu domácnost už tak moc času nezbývá.

Ale od toho je tu teď díkybohu naše bábuška! Když Anna pracuje ve škole, ohání se tu vařečkou a hadrem bábuška. A když zrovna nedělá ani jedno, přísně dohlíží na to, aby Kira skutečně dělala úkoly a hezky cvičila na klavír. Vlastně je k dispozici vždycky, když je něco na práci. Je praktické, že zatím obývá Wernerovu malou pracovnu. Nemá to tak nikdy daleko

k dalšímu místu nasazení. Jenom chudák Werner musel všechny svoje knížky, spisy a ostatní saky paky společně se svým psacím stolem přemístit do rohu obývacího pokoje. Můj Werner to ale nese velice statečně a říká, že je to jen provizorium, než si bábuška konečně najde vlastní bydlení. Myslím, že to zní jako dobrý plán. I když vůbec nevím, co je to provizorium.

A další věc, co nevím: Kdy už konečně dostanu kousek hovozího Stroganova? Mezitím jsem totiž dostal opravdu obrovský a čím dál větší hlad. Ať si moji lidé nemyslí, že právě předu! To mi kručí v břiše!

Bohužel o mě se tu nikdo nestará. Místo toho Anna pokračuje v líčení policejní akce a zůstává přitom prostě stát na chodbě. „Byli jsme vyslyšeni po jednom, to trvalo samozřejmě pěkně dlouho. Chtěli vědět, jestli jsme si nevšimli něčeho nápadného nebo jestli jsme v poslední době klíč někomu nepůjčovali nebo ho neztratili.“

„A tys ho půjčovala něbo stratila?“ zajímá se bábuška. Anna zavrtí hlavou. „Ne. To je univerzální klíč. Pasuje do všech dveří ve škole – ten střežím jako oko v hlavě!“

„Dobře. Tak pójdme jíst!“ oznámí bábuška tónem, který nestrpí odpor. Ale kdo by si nechal ujít tak lahodné jídlo? Já určitě ne!

Kira obrátí oči v sloup, zamíří však do kuchyně a usadí se ke stolu. Ale i když jí babička navrší na ta-

líř pořádnou porci, je myšlenkami stále u vloupání. „Víš, babi, že to byla už třetí krádeř trezoru za čtyři týdny?“

„Odkúda bych měla vědět?“ zeptá se bábuška. Myšlím, že dost oprávněně. Já o tom například taky nic nevím. Vůbec nic! A to nepřeháním, když se považuji za neobyčejně informovaného kocoura.

„Ale je to tak!“ vysvětluje Kira s vážnou tváří. „Zloději už sebrali spoustu peněz. V trezoru bylo pět tisíc eur – všechny příjmy školní jídelny za týden!“

Anna přikývne a bábuška vytřeští oči.

„Jo, kuchař je úplně zoufalej,“ vypráví Kira dál. „Z čeho má kupovat jídlo na další dny, aby nám uvařil?“

U všech olejovek! Situace je vážná! To by tak hrálo, aby najednou v jídelně nebylo jídlo! Určitě nemají všechny děti takové štěstí jako Kira, aby jim babička vařila výborně a skoro každý den. Nervózně švihám ocasem sem a tam.

Anna se zasměje. „Podívejte, Winston vypadá dost nešťastně. Když jde o jídlo, končí pro něj všechna leg-race. Pojď mu dát do mističky trochu masa, Kiro.“

Konečně! Jakkoli je osud nebohého školního kuchaře politováníhodný, mám radost, že si konečně taky někdo vzpomněl na mě. Kira se chvilku činí lžící a pak postaví mističku s voňavým obsahem vedle mé misky na vodu. Lačně se na to vrhnu, je to tak dobré!

„Kóóótik má porřád glad!“ konstatuje bábuška. „Má dobrý apetýt, ale kdíž bude móc tlustyj, músit držet dijétu!“

Jak jako moc tlustý? Jsem štíhlý jako proutek a nejspíš v nejlepší formě svého života!

Kira se zachichotá. „Winston na dietě? To by asi našemu spolubydlícímu náladu nezlepšilo. Ale na druhou stranu: Odetě je jedno, že za sebou Winston tahá takové břicho? Co myslíš, Winstone? Líbíš se jí i s tím bříškem? Tak žer klidně dál.“

Co s tím má prosím vás co dělat Odetě? Jedná se o tu nejkrásnější bílou kočku, jakou si umíte představit, a o mou nejlepší kamarádku v jedné osobě. Bydlí v zadním dvoře našeho domu. S nikým si nerozumím tak dobře jako s ní. Tedy kromě Kiry. A pokud by někomu mělo být úplně jedno, že jsem trochu přibral v bocích, tak nejlepší kamarádce. Ta si na mě cení mé vnitřní krásy. A té mám na rozdávání! Jsem chytrý, přátelský, ochotný, bystrý a... na co jsem zapomněl? No ano, skromný jsem samozřejmě taky. A mám spoustu odvahy. Jinak bych taky nevypátral už dva opravdové zločince. A kromě toho mi to taky dost sluší. S břichem nebo bez břicha... Nebo snad ne?

Nenápadně se na sebe podívám. To jsem opravdu přibral? Hm, možná kapánek. A to by mělo Odetě opravdu vadit? Myslím, že nejsem zdaleka tak tlustý jako Spike, kocour, který se taky potuluje po našem

dvoře. A samozřejmě vypadám taky o dost upraveněji než Karamel, Spikův kumpán, který je sice hubený, ale rozčuchaný. Ale co když se Odetě nelíbím tolik jako ona mně?

Při té myšlence mi uvízl poslední kousíček stroganova v krku a spolknou ho jen s námahou. Dávám si předsevzetí si v nejbližší době hlídat jídelníček a víc se pohybovat. Běhání postavě určitě prospívá, a abych byl upřímný, v posledních týdnech jsem dost zlenivěl. Vylehávání na pohovce a nanejvýš jedno kolečko po dvoře prostě není ten nejlepší recept, jak zůstat ve formě. Ale pobíhat po Hamburku se mi moc nechce. Přitom by to nebyl problém, už několik týdnů máme ve dveřích od domu i od bytu kočičí dvířka. Byl to bábuščin nápad. Z nevysvětlitelných důvodů došla k názoru, že škrábance, kterými jsem opatřil naše dveře, když jsem chtěl ze svých výletů zpátky do bytu, nejsou z dlouhodobého hlediska zrovna hezké. Přesto jsem se rozhodl se svými sportovními ambicemi radši ještě počkat, než Kira zase půjde ven. Je to prostě o dost větší zábava, když máte společnost.

Narovnám se a podívám se na Kiru pohledem, který, jak doufám, prozrazuje čirou chuť něco podniknout. Takže, moje milá, jestli jdeš dneska odpoledne ven – jdu s tebou! To by v tom byl čert, kdybych za chvíli neměl zase perfektní figuru...

Moc otázek a zákon série

„Barmbek, Lurup, Billstedt – a teď Harvestehude! Čtyři hamburské čtvrti, každá úplně jinde! Co nám to říká?“ Tom se tázavě podívá kolem sebe.

Já se tázavě podívám na Toma. Mně to totiž neříká vůbec nic. Ale já jsem se sem s Kirou nehnal řešit nějaké hádanky, ale vyběhat to své břicho! Namísto toho sedím tady, na posteli v pokoji Kiřina spolužáka Toma, a měl bych si lámat hlavu nad hamburskými čtvrtěmi. Že jsem radši nezůstal doma.

Pauli, třetí z dětí, je na tom asi právě podobně jako já. Protože místo odpovědi na Tomovu otázku si od srdce zívne. „No tak, Tome! Mně je úplně jedno, kde už ti zloději trezorů udeřili. Nechápu, proč tě to tak zajímá. Nestalo se to přece v naší škole.“

Tom si odfrkne. „Ale Pauli! Jak můžeš být tak v klidu? Hamburské školy jsou obětí sériového zločince, a tebe to nezajímá? Nechceš vědět, kdo za tím stojí?“

Pauli energicky zavrtí hlavou. „Ne. Dokud nic ne-

ukradli mně, je mi to jedno. A navíc, od čeho tu máme policii? Ti už se o to postarají a pachatele dopadnou. Jsou to koneckonců profíci.“

Tom zakoucí očima. „Policie! Víš přece sama, že těm se musí občas pomoci! Představ si, že by se stalo ještě něco strašnějšího. Něco, čemu bychom mohli zabránit. Pak budeš naštvaná, že jsme nic nepodnikli!“

To má Tom pravdu. Když před pár měsíci unesli Kiřinu spolužačku Emilii, Kira, Tom, Pauli, a dokonce my kočky jsme se společnými silami postarali o to, aby se Emilie vrátila domů ve zdraví. A Annina expřítele Vadima koneckonců ze zločinu také usvědčily děti a já. Ale to je dávná historie a já osobně bych neměl nic proti tomu, kdyby se můj život v budoucnu vrátil do klidnějších kolejí.

I Pauli se ještě dívá dost pochybovačně. „Já nevím... Myslela jsem, že se chceme učit matiku. Jinak se mi totiž vážně stane něco strašného, čemu bychom mohli zabránit!“

Kira se zahihňá. „Jasný,“ řekne a zašklebí se. „S tím nám policie samozřejmě nepomůže. Reálná čísla a desetinné zlomky – to by porazilo i toho nejsilnějšího komisaře!“

Teď vyprskne i Pauli, a nakonec se Kira ani Pauli už nedokážou udržet. Zrovna se rozřehtaly, zatímco Tom se dívá dost nazlobeně. Chápu to. Není zrovna hezké, když se vám takhle nahlas smějí.

Dveře se otevřou a do pokoje nahlédne o něco starší kluk. Má krátké hnědé vlasy a nosí brýle jako Tom. Je ale aspoň o dvě hlavy větší a ještě hubenější než štíhlý Tom. Nejspíš ho špatně krmí, chudáčka! Už jsem ho párkrát viděl, je to Nico, Tomův starší bratr.

„Nešlo by to trochu tišeji?“ Zní dost vyčítavě. „Sedím vedle a musím se učit. A myslel jsem, že vy taky. Kdyby mi Tom řekl, že tu plánujete večírek, hned bych mu řekl, že to dneska nejde. Jestli jsi zapomněl, bratříčku, tak já příští týden píšu maturitní písemku z matiky a potřebuju klid!“

Tom si rychlým pohybem ruky posune brýle a povzdechne si. „Promiň, Nico. Už budeme potichu.“ Nico bez dalšího slova zastrčí hlavu zpět a energickým pohybem zavře dveře. Tom se otočí na Kiru a Pauli, které se mezitím zase uklidnily. Moc provinile ale nepůsobí. „S tím je teda zábava,“ zamumlá Pauli potichu. To já tak úplně nevím, co si mám o Nicově výstupu myslet. Hlavně proto, že mi není tak docela jasné, co je to ta maturitní písemka z matiky. Přesněji řečeno jsem o něčem takovém nikdy neslyšel. Vypadá to ale jako něco enormně důležitého.

„Fajn, tak se teď budeme učit matiku,“ rozhodne Tom. „Ale že vás vůbec nezajímá, k jakým poznatkům jsem už ohledně těch ukradených trezorů došel, to je pro mě zklamání.“ Dobře, Tom se vyjadřuje na svých třináct let maličko nadneseně, a tak zní skoro jako

můj profesor, ale i já se trošku divím, že holky nechtějí vědět, na co chytrého Tom přišel. Ve svém kočičím těle se ho na to bohužel nemůžu zeptat, jinak bych to už udělal.

„No dobře,“ slituje se konečně Kira. „tak povídej. Co nám říká ten fakt, že pachatelé byli aktivní už všude v Hamburku?“

Tom se rozzáří. Očividně se baví radši o zločincích než o desetinných zlomcích. Ať už je to cokoli. „To je přece úplně jasný: jsou to skuteční profíci. Zločinci z povolání!“

Pauli a Kira se na něho dívají tázavě. „Jak to? Jak jsi na to přišel?“

Tom si povzdechne, jako by ta otázka byla dost hloupá. Ale já si taky neumím vysvětlit, jak Tom k takovému závěru došel. A to jsem bezesporu chytrý kocour, pokud ne ten nejchytřejší kocour široko daleko!

„To je přece jasný: tihle zločinci mají opravdový plán. Zdá se, že ví, ve kterých hamburských školách jsou trezory s vysokým obnosem, tedy hodně peněz, a jak se k nim co nejlíp dostat. Nejsou to příležitostní zlodějíci, kteří prostě vykradou nejbližší školu. Ne, jsem si jistý, že to jsou profíci.“

„A i kdyby. Když jsou to teda profíci,“ odpoví Pauli a zní přitom znuděně, „tak to je o důvod víc přenechat to policii. Ta určitě nečeká na chytré tipy od sedmáčků. A vůbec – co za tipy by to mělo být? Chceš zavolat

na policii a říct: „Promiňte, ale myslím si, že ti školní lupiči jsou zločinci z povolání?“ Vždyť se nám vysmějete. To už určitě ví sami.“

Tom trucovitě zavrtí hlavou. „To je nesmysl, určitě nemám v plánu rozdávat chytré rady. Ale myslím si, že se ty zločiny odehrávají podle nějakého vzorce. A když se nám podaří zjistit, co za vzorec to je, tak budeme možná moci předpovědět, která škola bude na řadě jako další. Když potom informujeme policii, bude jim stačit si na zločince jenom počíhat, a pak je můžou přistihnout při činu a zavřít. Jsem si jistý, že je tu nějaká zákonitost. Stačí ji jen najít.“

Kira se zasměje. Tentokrát ale o něco tišeji. „Ale Tome! Jak by se asi tohle dalo zjistit? Nemáme přece křišťálovou kouli, abysme se mohli kouknout do budoucnosti.“

Překvapeně se dívám na Toma a na Kiru. Co má tohle společného s křišťálovou koulí? Do které se člověk podívá a něco vidí? Funguje to podobně jako televize? V té jsou koneckonců vidět i věci, které se dějí úplně jinde na světě. Ale budoucnost asi sotva. Jestli to s tou křišťálovou koulí opravdu funguje, byla by to samozřejmě skvělá věc.

Přemýšlím, kde jsem naposledy takovou kouli viděl. Asi u paní Hagedornové, Wernerovy matky. Ale to v ní plavala ještě zlatá rybka. Jestlipak na ní funguje i to s tou budoucností? Jestli ne, měl bych jeden nápad.

Nejdřív bych namočil do koule tlapku a pak bych... jen by mě nesměl nikdo načapat. Lidi jsou většinou strašně cimprlich, když jde o okrasné rybičky a jiné nesignifické domácí mazlíčky. Wernerovy nevychované neteře a synovec měli jednou malého křečka, a když jsem si s ním chtěl trošku pohrát, dostal jsem strašně vynadáno – neuvěřitelné! Takže zaprvé, já bych mu nic neudělal, a zadruhé mi ten zvuk, který dělal s tím svým pitomým kolečkem, lezl pěkně na nervy.

Ale to jsem odbočil. Kde teď co nejrychleji sehnat křišťálovou kouli, abychom mohli poradit policii? Z myšlenek mě vytrhne odfrknutí. Je to Tom, který se kvůli Kiřině poznámce očividně zlobí. „Ha, ha, křišťálová koule, moc vtipný... Ale jenom se mi směj, já vím, že mám pravdu. No tak, holky, – budeme zase ten geniální tým vyšetřovatelů jako dřív! Když přesně zanalyzujeme fakta, určitě můžeme zjistit, kde dojde k další krádeži. Víím, že to dokážeme! A to určitě i bez křišťálové koule.“

Aha, takže to s tou křišťálovou koulí byl vtip? Kdy si lidé dělají legraci a kdy to myslí vážně, je pro mě jako pro kocoura někdy těžké rozlišit.

Kira pokrčí rameny. „Jasně že to dáme, Tome. Zákon sériové loupeže – to už jsem pochopila. Co jsem ale nepochopila, je distributivní zákon. A ten bude určitě zítra v testu. Proto tady vlastně všichni jsme. Takže ještě jednou, jak zní?“

Tom se dívá velmi vážně. „Kiro, já jsem si to vyhledal – všechny tyhle školy mají jednu věc společnou: školní jídelny, kde se dá platit hotově. Takže zaručeně přijímají každý týden spousty peněz.“

„Takhle zní distributivní zákon? Takže až to bude zítra v písemce, tak napíšu, že se dá v jídelně platit hotově,“ chichotá se Pauli.

Tom zasténá a svalí se na podlahu, kde zůstane ležet a cuká rukama a nohama. Musím přiznat, že to vypadá dost vtipně, a kdybych mohl, taky bych se smál. A tak jen vydám zvuk, který vzdáleně připomíná vyprsknutí. Má to tu výhodu, že mě Nico vedle v pokoji neuslyší!

Kira ke mně natáhne ruku a podrbe mě za ušima. „Tobě to taky připadá vtipný, že, Winstone?“

Zapředu na souhlas. Tom vstane z koberce. „Takže když se mi tady směje dokonce už i kocour, tak si další výklad ke svým geniálním poznatkům ušetřím. Vy ignoranti to zřejmě stejně nedoceníte. Ale nebojte se, já to zvládnu i bez vás. Tak se prostě společně postaráme o distributivní zákon, a zločince vypátrám sám.“

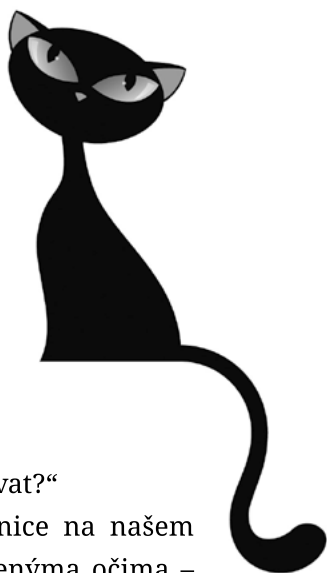
Tak moment, jak to myslel s tím „dokonce už i kocourem a ignoranty“? Drzost! Já jsem náhodou vysoce nadaný! Uraženě seskočím z postele a vydám se ke dveřím. Jestli Tom nechápe, jakým obohacením bych byl pro jeho vyšetřovací tým, může si za to sám. Nadbíhat mu nebudu. To se radši podívám na dvůr,

co dělají mí kočičí přátelé, a hlavně Odeta. Když dojdu ke dveřím pokoje, zaškrábu na rám dveří.

Kira se na mě podívá. „Myslím, že Winston chce ven. Matika ho asi nebaví. Stejně jsem se divila, proč tak chtěl jít se mnou.“ Kdyby mi Kira uměla číst myšlenky, věděla by, že mě z domu nevyhnal zájem o matematiku, ale starost o mou postavu. Vlastně jsme se kdysi v myšlenkách bavit mohli, to když jsme si vyměnili těla. Od té doby, co je každý z nás zase ve své kůži – případně ve svém kožichu, to ale už nejde. Přesto si s Kirou většinou rozumíme dost dobře – opravdové přátelství totiž nepotřebuje slova! A tak teď vstane Kira ze židle, otevře mi dveře od pokoje, potom dveře od bytu, a ještě mě doprovodí dolů, aby mi mohla otevřít i domovní dveře.

Na rozloučenou si dřepne a podrbe mě za ušima. „Ty se máš, Winstone! Můžeš jít na procházku, a já se tady musím učit. Někdy je vážně na nic být dítě. Tak si to užij!“ Zapředu a krátce olíznu Kiřiny prsty, a pak se vydám zpátky směrem k domovu. Kira má pravdu. Radši budu venku s kamarády Odetou, Spikem a Karamelem, než abych si od Toma nechal vysvětlovat distributivní zákon. Jsem si téměř jistý, že něco takového kocouři nepotřebují!

Čtyři mužketýři reloaded. Aspoň skoro.

„Vykradli školu a Tom to chce vyšetřovat?“

Spike sedí na přístřešku na popelnice na našem dvoře a dívá se na mě široce rozevřenýma očima – jestli zděšením nebo nadšením, mi není úplně jasné.

„To je super! Jdem do toho taky, ne?“

Fajn. Takže nadšení.

„Já ti nevím,“ zabrblám. „Proč musíme zrovna my řešit každý případ v okruhu deseti kilometrů?“

Spike si odfrkne. „Zaprvý, protože jsme čtyři mužketýři. A zadruhý, co je to kilometr?“

V tom prvním má Spike jednoznačně pravdu: Spike, Odeta, Karamel a já jsme pod tímhle názvem založili skupinu kočičích agentů a předsevzali jsme si, že zažijeme co nejvíc dobrodružství. To jméno jsem zaslechl v nějakém příběhu, který mi jednou četl Werner a který byl o třech skvělých přátelích, co vždycky drželi při sobě a společně bojovali proti zlu. A to

na nás přesně sedí! Jednou nám došlo, že mužketýři byli ve skutečnosti mušketýři, ale bylo nám to už jedno.

Agenty a dobrodružství považuju stejně jako dřív za skvělou věc – jen je opravdu škoda, že je k tomu potřeba neustále opouštět pohovku a že agenti nemají pravidelný jídelníček. V tomto ohledu bych neměl vůbec nic proti tomu, dát si od dobrodružství ve svém životě malou pauzu. Zrovna když to ale chci Spikovi vysvětlit, přijde mezi nás dva Odeta. Není náhoda, že za námi taky přišla. Na místečku nad popelnicemi na dvoře za Wernerovým domem se my kočky scházíme nejraději, je to totiž zdaleka nejvyhřátější místo.

„Pusťte mě mezi sebe, kluci!“ zapřede Odeta. „Když jde o nové dobrodružství, musím vědět všechno!“ Než se Odeta posadí, otře se o můj bok, úplně těsně, kožich na kožich, a na malý moment mám pocit, jako by se mi zastavilo srdce – jen aby se o zlomek vteřiny později pořádně rozbušilo. Skoro jako když do mě uhořil blesk a já se ocitl v Kiřině těle. Ale jen skoro. Protože zatímco tehdy to byl zatraceně nepříjemný pocit, teď je to pravý opak: zatraceně příjemný pocit. A tentokrát taky zůstávám ve svém malém kočičím těle a můžu si ten okamžik naplno vychutnat.

„Winstone? Jsi v pohodě?“ Spike se na mě tázavě zadívá.

„Ééé... jasně. Proč?“

„Slintáš. A to dost. Myslel jsem, že to se stává jenom psům.“

Já že slintám? U všech olejovek! Podívám se na sebe. Skutečně mám černou srst na prsou už celou promáčenou a zprava i zleva od mých vousků to teče vesele dál. A asi teď stojím v pěkné kaluži... Trapas!

Rozpačitě si přeježu tlapkou po tlamičce. „Já... ehm... já mám asi trošku rýmu,“ funím na důkaz svých slov. Odeta a Spike mě soucitně pozorují. „Ale jinak jsem fit,“ dodám rychle a pokouším se vypadat přitom zvlášť divoce a nebezpečně. Divokost a nebezpečnost je totiž přesně to, čeho si Odeta na kocourech nejvíc cení. Takže to je se mnou samozřejmě na té správné adrese, protože já, Winston Churchill, jsem prostě skvělý chlapík! Odvážný a neohrožený, a taky chytrý. A když o tom tak přemýšlím, pauzu od dobrodružství taky nepotřebuju. Naopak! Co se mě týče, teď klidně může začít další!

Přesto mám ale někdy pocit, že mě Odeta nebere tak úplně vážně. Nemám pro to žádné důkazy, nic takového nikdy neřekla, ale někdy mě trochu svrbí špička ocásku. A pak si pomyslím, že v jejích očích nejsem žádný hrdina, ale spíš milý kamarád odvedle – přestože jsme společně už jednou vypátrali a přispěli k zatčení skutečného zločince. Kdybych to tak mohl změnit!

„Takže co teď?“ vytrhne mě Spike ze zamyšlení.

„He?“

„No, jestli se cítíš dost fit na nový dobrodružství s náma?“

„To má být vtip? Jsem víc než fit!“

Odetá dá hlavu na stranu. „Myslela jsem, že jsi nachlazený.“ Narovná se, vypnu hrud a zvednu hlavu. „Jako by snad nachlazení mohlo skolit takového chlápíka, jako jsem já! Ne ne, to už by muselo být něco, aby mě to porazilo!“

„Prima, kámo!“ Spike mě šťouchne do boku. „Takže do toho jdeš. Už nám chybí jenom dobrej plán, jak tuhle sérii přepadení vyšetřit. Co přesně o tom Tom říkal?“ Krátce se zamyslím. „Hm, vlastně jenom to, že v tom je nějaký systém a že když ho pochopíme, dostaneme se zločincům na stopu.“

„Aha, *systém*, chápu,“ mumlá Spike a já mu nevěřím ani slovo. Kocour, který neví, co je to *kilometr*, určitě nebude vědět ani to, co znamená slovo *systém*. Odetá se taky dívá skepticky.

„To zní nějak složitě. Chci tím říct, kde chceme s vyšetřováním začít?“

Odetá má pravdu. I já jsem teď bezradný.

Spikovi začíná cukat špička ocasu. Asi ho něco napadlo. „Proč to neuděláme jako minule? Budeme sledovat školu. A to tak dlouho, než si všimneme něčeho podezřelého.“

„Podle mě to není tak jednoduché, jak si myslíš, Spiku,“ namítnu. „Když jsme hledali Emílii, pozoro-

vali jsme dům jejích rodičů. Ale před kterým domem máme sedět tentokrát?“

„Vždyť to říkám. Před školou.“

Odeta dá hlavu na stranu. „Ano, ale před kterou?“

„Ono je jich snad víc?“ Spike se na nás dívá překvapeně, a já se musím dost držet, abych se smíchy nesvalil na zem. Omezím se jen na hlasité odfrknutí.

Odeta zase zavrtí hlavou. „Spiku! Samozřejmě že existuje víc škol! Tedy určitě...“ krátce se zamyslí, „...no jo, těžko říct, ale aspoň pět jich bude. Takže i když se k nám připojí Karamel, budeme potřebovat ještě nejmíň jednoho kolegu, abychom mohli sledovat všechny školy. A nenapadá mě nikdo, kdo by se k nám hodil. Kočky odvedle jsou příliš hloupé a kočky odna-proti zase moc staré.“

Zakoulím očima. To jsem se naučil, když jsem byl člověk, a připadá mi to jako parádní způsob, jak vyjádřit nesouhlas. Bohužel na to mé spolukočky nereagují. Takže to musím říct otevřeně – a vystavit se tak nebezpečí, že se na mě Odeta naštve.

„Promiň, ale to je naprostá hloupost. V Hamburku je určitě tak dvě stě až tři sta škol. Nejmíň. Všechny sledovat nezvládneme, to je vyloučené. Ani kdyby nám pomohly všechny staré a hloupé kočky.“

Odetě a Spikovi současně sklapne čelist. Po vteřině úleku se ale zase vzpamatují, a Spike zakašle. „Tři sta? Kolik to je? Tak přibližně?“

„To je jednoduché, šedesátkrát víc než pět.“

Ha! Ať nikdo neříká, že nejsem dobrý v počítání z hlavy! Jsem přece SuperWinston, aby bylo jasno!

Odeta se na mě upřeně dívá. „Řekni mi, odkud to všechno víš?“

Ups. Možná nebyl ten nejlepší nápad přihřívát si tady svou sardinkovou polívčičku. Přece jen Odeta a Spike neví, že jsem v Kiřině těle chodil do školy a že od té doby umím nejen číst a psát, ale taky počítat. A tak by to mělo zůstat, protože koneckonců nechci, aby mě Odeta měla za podivína.

„Ehm, já jsem to prostě tak odhadl. Kromě toho jsem často u toho, když Kira dělá úkoly nebo se schází se spolužáky. Tam někdy něco pochyťím.“

„Aha.“ Jestli se Odeta s takovým vysvětlením nespokojila, nedává to na sobě znát.

Spike se protáhne. „Když je to teda tak, asi si musíme počkat na nějaký jiný dobrodružství. A než na nějaký narazíme, poohlídnu se po něčem k snědku. Čau, uvidíme se!“

Seskočí z přístřešku a zmizí mezi koly, která jsou připevněná na stojanech na straně.

Odeta se za ním dívá. „Ts, ts, pořád musí myslet na jídlo.“ Krátce se zamyslí. „Škoda, že z toho našeho dobrodružství nic nebude. Moc ráda bych s tebou ještě něco zažila.“

Srdce mi poskočí – opravdu mi teď Odeta řekla to, co

mi řekla? Horečnatě přemýšlím, co bych na to mohl odpovědět. Něco duchaplného, šarmantního nebo pohotového mě přece musí...

„Fajn, já už taky musím. Tak zatím, Winstone, měj se!“

A než mě napadlo něco duchaplného, šarmantního nebo pohotového, byla nejkrásnější kočka na světě fuč. Sakra, sakra, sakra! Proč jsem prostě netvrdil, že jsou v Hamburku jenom čtyři školy? Jsem idiot!

Schůzka, která se nehodí všem, Wernerova špatná nálada a podivuhodné náhody

Doma panuje napjatá atmosféra. Tedy obrazně. Anna a bábuška se hádají. A to rusky.

„Nu pačemú ty apját vstrečáješsja s Vádímom? On prestúpnik! Ja dúmala, što ty nakaněc-to paumněla!“

„Máma, ja idú s nim vsevo liš výpit' čášečku kófě. Nu uspakójsja pažálujsta,“

Co prosím? Anna se chce sejít s Vadimem? Se svým expřítelem, zločincem, který obchodoval s pašovanými cigaretami a vyhrožoval Anně, když ho chtěla opustit? Teprve na útěku před Vadimem se Anna a Kira ke mně a k Wernerovi vůbec nastěhovaly. A s tímhle chce Anna jít na kafe? Není divu, že je bábuška našťvaná! I já jsem rozčilený doruda. Tedy samozřejmě zase obrazně. Jinak to ani nejde, když má někdo v obličejí tolik černé srsti jako já.

Naopak Anna vypadá velmi spokojeně. Převlékla se